

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Mamatkoulov și Askarov împotriva Turciei (MC) - 46827/99

Hotărârea din 4.02.2005 (MC)

Art. 6

Art. 6 § 1

Proces echitabil

Extrădare către Republica Uzbekistan în pofida măsurii provizorii indicate de Curte în temeiul art. 39 din Regulament: *neîncălcare*

În fapt – Reclamanții sunt doi resortisanți uzbeki, membri ai partidului de opoziție din Uzbekistan. Aceștia au fost arestați în Turcia de poliția de frontieră, pe baza mandatelor de arestare internaționale emise pe numele lor. Aceștia erau bănuți de comiterea unor acte de terorism în țara lor de origine. Republica Uzbekistan a solicitat extrădarea reclamanților. Autoritățile turce au acceptat. Acțiunile în justiție formulate de reclamanți au fost respinse. Aceștia precizau, în special, că riscă să sufere rele tratamente în caz de extrădare. Curtea de la Strasbourg a indicat guvernului turc, ca măsură provizorie în temeiul art. 39 din Regulament, să nu dea curs extrădării până la data examinării cauzei. Anterior datei respective, autoritățile turce au emis decretul de extrădare. Curtea de la Strasbourg a decis să prelungească măsura provizorie până la noi dispoziții. Autoritățile turce nu s-au conformat măsurii indicate și i-au predat pe reclamanți autorităților uzebece; au informat apoi Curtea despre garanțiile obținute înaintea extrădării, conform cărora reclamanții nu vor fi torturați și nici condamnați la pedeapsa capitală în țara de extrădare. Reclamanții au fost condamnați de instanțele uzebece pentru faptele de care erau acuzați la pedepse de 20 de ani și, respectiv, 11 ani de închisoare. După extrădare, reprezentanții reclamanților nu au putut intra în contact cu aceștia.

În drept – Art. 6 § 1: În caz de extrădare, trebuie evaluată existența unui risc de „denegare flagrantă de dreptate” în țara de destinație, ca și riscul de tratamente contrare art. 2 și/sau art. 3, raportându-se cu prioritate la circumstanțele despre care statul contractant avea sau trebuia să aibă cunoștință în momentul extrădării. În cazul în care extrădarea este amânată ca urmare a unei indicații formulate de Curte în temeiul art. 39, riscul de denegare flagrantă de dreptate trebuie evaluat și el în lumina informațiilor de care dispune Curtea în momentul examinării cauzei. Reclamanții au fost extrădați către Uzbekistan la data de 27 martie 1999. Chiar dacă, în lumina elementelor disponibile, ar fi putut exista la acea dată motive de îndoială cu privire la echitatea procesului îndreptat împotriva lor în statul de destinație, nu există suficiente elemente care să arate că eventualele nereguli ale procesului riscau să constituie o „denegare flagrantă de dreptate”. Nerespectarea de către Turcia a indicației date de Curte în temeiul art. 39 din Regulament, care a împiedicat-o pe aceasta din urmă să examineze existența unui risc real de denegare flagrantă de dreptate în lumina informațiilor suplimentare, este examinată în temeiul art. 34. Prin urmare, nu poate fi constatată nicio încălcare a art. 6 § 1.

Concluzie: neîncălcare (treisprezece voturi la patru).

